

- (http://twitter.com/nuvol_com)
- (<https://www.facebook.com/elnuvol>)
- (<https://www.youtube.com/channel/UC1W7gMVWgAQHNW4vjFJWXDA>)
- (https://www.instagram.com/nuvol_com/)
- (<https://www.pinterest.com/nuvolcom/>)
- (<http://www.nuvol.com/feed/>)
- (<http://www.vilaweb.cat/>)

[eBooks \(/ebooks\)](#)

[Notícies \(/calandria/noticies/\)](#)

[Crítica \(/calandria/critica/\)](#)

[Entrevistes \(/calandria/entrevistes/\)](#)

[Opinió \(/calandria/opinio/\)](#)

[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#)

[Calandria \(/calandria/\)](#)

[Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

Lluís Calvo se'n va a la selva

16.03.2015

[Jaume C. Pons Alorda \(http://www.nuvol.com/autor/jaume-c-pons-alorda\).](#)

[Barcelona \(http://www.nuvol.com/lloc/barcelona\).](#)

Lluís Calvo, autor d'*El meridià de París*, presenta el seu llibre aquest dijous a Terrassa. A les 19h en parlarà a la Llibreria La Temerària, i a les 20h es durà a terme un recital poètic relacionat amb l'obra a la Llibreria Synusia. A continuació podeu llegir l'entrevista que Jaume C. Pons Alorda va fer a Lluís Calvo amb motiu de la publicació del llibre.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/03/011.jpg>)

Lluís Calvo a la plaça de les Glòries de Barcelona | Foto: Kike València

Lluís Calvo (Saragossa, 1963) és un dels escriptors vius més rellevants de l'actualitat, un veritable autor capaç d'encarar-se amb mil i un reptes per avançar cada cop amb passa més segura. El seu darrer llibre en el camp narratiu, una oda a una Barcelona urbana que veu com els seus espais llegendaris van desapareixent en un món que els engoleix de forma desmemoriada, és la novel·la *L'endemà de tot* (Raig Verd, 2014). Ara, però, penetra una sèrie de jungles reals i mentals amb el seu nou poemari, *Selvàtica* (Leonard Muntaner Editor, 2015), que apareix dins la ja emblemàtica col·lecció de La Fosca, un dels bastions de l'editorial i

Jaume C. Pons Alorda

(<http://www.nuvol.com/autor/jaume-c-pons-alorda>)

(<http://www.nuvol.com/autor/jaume-c-pons-alorda>)

109 articles publicats

<http://epicandmajestic.wordpress.com>

(<http://epicandmajestic.wordpress.com>)

[@jaumeponsalorda](#)

(<http://www.twitter.com/jaumeponsalorda>)

+ Altres articles d'aquest autor

[Andreu Subirats, en natural i ennaturat](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/andreu-subirats-en-natural-i-ennaturat/>)

[Lluís Calvo, un convidat a la passió del coneixement](#)

(<http://www.nuvol.com/entrevistes/lluis-calvo-un-convidat-a-la-passio-del-coneixement-2/>)

[Ponc Puigdevall: "Només faltaria que amb el que em costa escriure a més a més m'hagués d'avorrir"](#)

(<http://www.nuvol.com/entrevistes/ponc-puigdevall-nomes-faltaria-que-amb-el-que-em-costa-escriure-a-mes-a-mes-mhagues-davorrir/>)

[10 llibres de poesia per a l'estiu](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/10-llibres-de-poesia-per-a-lestiu/>)

[El foc morè d'Albert Tugues](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/el-foc-more-dalbert-tugues/>)

(<http://www.ub.edu/cultural/en/seminars/>)

+ Llegits

1 [«La Riera» i els límits de la mentida](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/la-riera-i-els-limites-de-la-mentida/>)

2 [On és el Departament d'Ensenyament?](#)

(<http://www.nuvol.com/opinio/on-es-el-departament-densenyament/>)

segurament un dels seus pilars més estimats. De la ciutat a la selva, de la prosa al vers, de l'assaig a la vida. L'obra expansiva de Lluís Calvo sembla un tsunami magmàtic que vol aprofundir en la immensitat i la complexitat del món, cosa que enllaça amb la seva teoria de la creació com un virus, amb un anhel que provoca calfreds només d'expressar el seu anhel d'ampliar els espectres habituals de la literatura catalana. Les primeres crítiques no s'han fet esperar: Pere Joan Martorell considera que *Selvàtica* és un llibre "d'alta intensitat", alhora que "estrany, diferent" i "revelador", mentre que Antoni Serra el qualifica de poemari "excepcional i trencador", així com d'estèticament "sublim".

Jaume C. Pons Alorda: D'on neix aquesta necessitat teva d'obrir horitzons de forma constant?

Lluís Calvo: Bé, segurament és la mateixa vida la que és absolutament inabastable i complexa. Un escriptor és l'annotador de la complexitat, algú que esdevé el somniador clarivident d'un món que ens depassa i del qual sols n'obtenim espurnes. És cert que en un gra de sorra o de mostassa hi ha contingut tot l'Univers, però a l'hora d'escriure m'enlluerna la diversitat de formes que ens envolten. Em podria definir com un monista fascinat per la pluralitat. De fet m'atrauen moltes coses, no sóc persona que se centri en un sol focus. La meua escriptura es deixa arrossegar per una torrentada d'objectes, situacions, textos, cossos, estrats i confluències. És el viure el que és magmàtic! Si tal vegada sóc titllat d'exuberant o expansiu és perquè la vida ho és.

J. C. P. A: I *Selvàtica*, o sigui, la selva, és precisament això, aquest esclat total que tan bé s'adequa al teu macrocosmos literari.

L. C: Hi ha la selva, sí: la tropical, la temperada i la de l'ànima, totes tres. En el llibre s'hi troben selves físiques, però sobretot humanes. Ciutats que creixen entre el bosc, com Rio de Janeiro. La frase "això és la selva" adquireix allí un sentit ple, tant des del punt social com físic. I en sortir de les ciutats la dimensió física s'accentua de manera increïble. *Selvàtica*, ben mirat, és un càntic sobre la pèrdua del sentit salvatge de la vida, d'allò que representa l'amor i la mort viscuts al límit, per dir-ho com Bataille. Estem perdent reflexos, punts de contacte amb el que ens envolta, capacitat d'enfilem-nos més enllà de les concepcions habituals. Aprofitant la nostra intel·ligència no hauríem de rebutjar la condició instintiva, és a dir aquella salvatge primigènica i primitiva en el sentit més lliure, humà i positiu del terme. Cal olorar el viure, mastegar-lo, indagar-lo. Avui dia tot passa per tantes capes i té tants mitjancers que hem perdut el contacte amb la veritable realitat. N'hi ha prou amb anar a un supermercat: tot està embolcallat de plàstic. Per això m'interessen els virus: és el retorn de la natura que s'infiltra en l'excés d'ordre entròpic i que muta constantment. Cal un cert grau de desequilibri creatiu per evolucionar. Bergson i Prigogine ja van avançar aquesta manera de veure les coses, tot i que cadascun va fer-ho de manera diferent. Hi ha un vers de *Selvàtica* que afirma que "l'equilibri és el

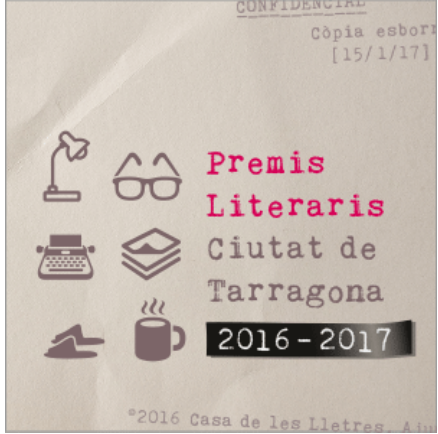
- 3 [Arquimbau reneix de les cendres \(franquistes\)](http://www.nuvol.com/noticies/arquimbau-reneix-de-les-cendres-franquistes/)
- 4 [No t'apropis a la Casa Bloc](http://www.nuvol.com/noticies/no-tapropis-a-la-casa-bloc/)
- 5 [Discursos prehistòrics](http://www.nuvol.com/vinyetes/discursos-prehistorics/)
- 6 [Tornem-hi, que no ha estat res](http://www.nuvol.com/opinio/tornem-hi-que-no-ha-estat-res/)
- 7 [Els tripijocs del PP](http://www.nuvol.com/vinyetes/els-tripijocs-del-pp/)
- 8 ["No tenim el públic que ens mereixem"](http://www.nuvol.com/noticies/no-tenim-el-public-que-el-cinema-catala-mereix/)
- 9 [El núvol que ens desbancará](http://www.nuvol.com/opinio/el-nuvol-que-ens-desbancara/)
- 10 [El salt de perxa de Rajoy](http://www.nuvol.com/vinyetes/el-salt-de-rajoy/)

Rent a Scooter
[\(http://www.via-vespa.com/\)](http://www.via-vespa.com/)

[\(http://www.via-vespa.com/\)](http://www.via-vespa.com/)

Barcelona és un vesper.
Vola per Barcelona amb una Vespa!

CONFIDENCIAL
Còpia esborr
[15/1/17]

  Premis Literaris
  Ciutat de Tarragona
  2016-2017

*2016 Casa de les Lletres

<http://www.tarragona.cat/cultura/lletres/premis-literaris/bases-1>

caos". Aquesta sentència vol ser, de fet, una revolta contra l'immobilisme que es presenta com a paradigma del seny i que és, de fet, absolutament demencial. D'altra banda la selva també és això: aprendre que som una petita part del tot i que l'egoisme actual només porta a la destrucció.

J. C. P. A: D'on va sorgir el pinyol de *Selvàtica*? On es remunta el seu origen?

L. C: Tot va començar al Brasil, que em va semblar una immensa selva en tots els sentits. Els primers poemes els vaig escriure a São Paulo. Fa uns anys vaig fer-hi una escala, camí de Buenos Aires i vaig pensar que havia de conèixer aquell monstre fascinant. Finalment vaig complir el somni i aquí va començar *Selvàtica*. Estem parlant d'una ciutat amb una àrea metropolitana de vint milions d'habitants i cent quilòmetres de llargada, una bestialitat amb tots els contrastos que un pugui imaginar. La riquesa més obscena i ostentosa conviu amb la misèria, frec a frec. Els poemes següents els vaig escriure a Rio de Janeiro però, de fet, en les parts més pròpiament selvàtiques del viatge ja no vaig escriure més, sinó que vaig acumular idees i sensacions que van trobar el seu camí més endavant. Posteriorment van arribar els boscos temperats. Es tracta d'un element que conforma la cultura europea: els boscos romàntics, els boscos gòtics, els boscos on se situa la bogeria i l'exclusió, i on tenen lloc les narracions d'alguns contes infantils. Aquests poemes els vaig escriure en llocs com la Roca de Pelancà, Vil·la Joana –Verdaguer era poeta de cims i arbres– o la masia fortificada de Solanllong, que es troba enmig d'un paratge impressionant. A Catalunya hi ha boscos amb les mateixes espècies que es troben a Alemanya, Polònia o Suècia. Són els que inspiraren Vayreda, Caterina Albert o Casellas. I són els indrets de què recelava Torras i Bages perquè li recordaven els valors –que ell considerava corromputs– d'Europa, de la il·lustració, del romanticisme... El dimoni, fet i fet. Faust i Mefistòfil estan lligats amb Walpurgis, amb tot aquest ambient de misteri, foc i bruixeria. Aquesta connexió amb la natura feréstega i amb els déus que s'hi vinculen pertany al paganisme més ancestral, alguns aspectes del qual van ser incorporats pel cristianisme. Maragall, gran lector de Goethe, també era un poeta que estimava els boscos temperats, les cingleres, els abismes, les afraus... Maragall era un selvàtic que vestia americana.

J. C. P. A: De fet no és casual que el director de cinema Apichatpong Weerasethakul, que va aconseguir la Palma d'Or al Festival de Cannes de l'any 2010 amb una obra precisament selvàtica com *L'oncle Boonmee recorda les seves vides passades*, t'hagi cedit una fotografia seva per al llibre, una imatge que il·lustra perfectament aquest anhel teu d'unir, en un punt geogràfic concret, poesia i cinema, novel·la i combat, llum i píxel, saviesa i brutalitat. Per què creus que un creador ha de voler ser tan ambiciós? Quines són les teves ambicions?

L. C: Aquesta història, a més de meravellosa, és curiosa i il·lustrativa. En els meus últims llibres sempre he inclòs la col·laboració d'un artista: Benet Rossell, Job Ramos, Fiona Morrison... Vaig pensar en Apichatpong Weerasethakul, un director tailandès que admiro i que a més connecta molt bé, com tu dius, amb la idea de selva, només cal pensar en *Tropical Malady* o la pel·lícula que esmentes. Doncs bé, vaig enviar un correu electrònic a la seva productora de Bangkok pensant que em no em faria ni cas. Però vaig dir-me a mi mateix: "per què no? Intenta-ho". I aquí ve el millor: a l'endemà mateix em va respondre el seu assistent personal i em va dir que no només m'autoritzaven a reproduir la imatge sinó que Apichatpong estava emocionat per l'interès que jo havia mostrat envers el seu treball i sobretot pel fet que la seva feina pogués inspirar artistes de disciplines diferents. Amb això vull dir que hem de ser agosarats i llançar-nos a la piscina sense complexos. També hi ha una altra consideració paral·lela: de vegades tenim més ressò a fora que a dins. L'actitud generosa i oberta d'Apichatpong contrasta amb el tarannà general que ens envolta. Això és fruit de la mesquinesa que de vegades hi ha en el nostre país, que de generositat en té més aviat poca, però també a causa de les restes del provincianisme. Em sembla que és evident que a la universalitat només s'hi accedeix a través de la màxima singularitat. Gaudí o Dalí ho tenien claríssim, això. Crec que no necessitem jous, manilles ni instruments de submissió per accedir a la universalitat. Cal rebentar aquest discurs d'una vegada. I també, si pot ser, hem d'arribar a altres creadors i plataformes de manera directa, com en aquest cas, sense filtres de cap mena. I aquesta reflexió enllaça amb la qüestió de l'ambició. Mira, d'ambició la que vulguis: tota. Però també s'ha de veure qui ens ha precedit. I quan t'adones que al darrere hi ha Ausiàs March, Foix o Ferrater cal ser humil i tenir la consciència que la feina és molt àrdua.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/03/018.jpg>)

Lluís Calvo a la plaça de les Glòries de Barcelona | Foto: Kike València

J. C. P. A: És curiosa la manera com parles de Weerasethakul i de la seva generositat, ja que crec que en certa manera així se't pot descriure, tant en obra com en persona. Ja al teu

anterior poemari, *Llegat rebel* (Terrícola, 2013), establies connexions emocionals i creatives amb alguns d'aquests autors que esmentes, éssers entre la realitat i el somni com Ausiàs March, els trobadors, poetes dels setanta o contemporanis teus, de la teva mateixa lleva o més joves, ja que tu sempre has estat un dels màxims defensors dels autors que comencen. Expliques que hem d'hibridar-nos amb la tradició però mai de forma dòcil, unir-nos amb el precedent, el que vindrà i l'absolut, cosa que amb *Selvàtica* arriba a una espècie de culminació, sùmmum en què tot connecta amb tot i tu sols ho evidencies, quasi com una revelació mística. Creus que a partir d'aquest punt ho tindràs més difícil per trobar nous lligams i elements de sorpresa? O sigui, creus que superar el que has fet fins ara serà complicat?

L. C: Superar el que he fet? És una qüestió complexa, perquè jo el verb superar el reservaria per a d'altres facetes. Hi ha una cosa inherent a l'acte d'escriure i de llegir que és la crítica: esbrinar perquè escrivim o llegim de la manera en què ho fem, a què responen els nostres impulsos lingüístics, quines formes triem i què hi ha al darrere. I tot plegat en relació, també, amb la tradició i amb els nostres contemporanis. Per això l'acte creatiu i crític –també la lectura ho és– implica una rebel·lió, una manera de no acatar cap dictat. Una altra cosa és que després arribem a indrets i interpretacions compartides, a un vol que segueix línies pròximes. Però en qualsevol cas la idea de superació és molt fàustica, pròpia de les grans estructures de poder. O bé té un component circense o de gradació moral o espiritual. Crec que això no s'escau a la poesia, perquè és el llenguatge el que ens supera ben sovint: de vegades és burlesc, d'altres ens abandona ran d'un camí costerut i més d'un cop és cruel i deixa al descobert les nostres limitacions. Als mestres se'ls ha de fer confluïr amb l'esperit propi del temps. Ausiàs March, Ferrater, Sagarra, Foix, o Carner són eternals, però el present no ho és i, per tant, cal que aquests autors sonin actuals, vius i perennes. Així doncs, agafem els trets principals que en defineixen l'estil i conservem-ne l'esperit tot bastint una nova forma. Sid Vicious va interpretar el "[My way \(https://www.youtube.com/watch?v=vTPHQ_EEOpM\)](https://www.youtube.com/watch?v=vTPHQ_EEOpM)" de Sinatra com un punk, no pas com un dels imitadors que recorren pubs depriments on se serveixen licors de garrafa. Es tracta d'això, fet i fet. I em sembla que els nous narradors i poetes ho entenen d'aquesta manera, perquè són molt desinhibits i s'atreveixen amb tot, ja que el tot, justament, està dictat pel cor. Ara no hi ha tantes cotilles ni tabús com abans. Però en qualsevol cas el lema és aquest: aprofita el talent, sigues agosarat i el teu art, llavors, fluirà.

Un cop dit això, seria estúpid negar que cada llibre és un repte en què intento sorprendre el lector i sorprendre'm a mi mateix. I aquí és on apareixen les novetats. No cal dir que no m'agrada gens fer sempre el mateix! I si mai pensés que he arribat a un topall, i que a partir d'aquí només hi ha la repetició, llavors per coherència hauria de deixar

d'escriure. Repetir-se és morir. Esdevenir cacatua de les fórmules no s'adiu amb la meua personalitat. I d'altra banda hi ha el respecte al lector: no li ho vull posar fàcil, no vull escriure pensant que la persona que em llegeix no ha recórrer, al mateix temps, un camí al meu costat. Fer-ho seria entendre la literatura com a producte de consum. I això no m'interessa gens ni mica. I en relació al que dius sobre els joves és cert. Hi connecto molt i intento difondre el que fan, ja sigui llegint de manera crítica els seus llibres, divulgant-los a través de les xarxes socials o bé escrivint articles sobre les seves obres. M'identifico amb la seva actitud, amb el seu desvergonyiment, amb la seva radicalitat. Segreguen talent. El llibre, de fet, recull cites d'Irene Solà, de Silvie Rothkovic... Un cop, Francesc Gelonch va escriure una cosa que em va agradar molt: deia que jo sóc el sènior de la poesia jove actual. Em sembla una definició fantàstica!

J. C. P. A: Cada obra teva opera, com tu mateix acabes de comentar, amb plantejaments diferents, amb concepcions molt marcades per expandir les teves pròpies fronteres, quasi com si cada llibre teu fos un autodesafiament. *Selvàtica* proposa un viatge mític i geogràfic, cosa que coincideix amb el que serà un dels teus futurs llibres, *El meridià de París* (que apareixerà a finals d'any a Edicions Poncianes). Per què t'interessen tant les geografies i les psicogeografies? Es tracta d'una (de)formació professional?

L. C: De ben segur! En acabar els estudis universitaris no vaig deixar de banda mai la geografia. Darrere de tot plegat hi ha el situacionisme, Guy Debord, Tiqqun... El fet d'anar on mai no se t'espera. És el que he fet en molts dels meus llibres, i també en els treballs amb altres poetes. Jo he viatjat tota la vida, perquè no entenc el viatge com el fet d'anar-te'n a l'altra banda del món, cosa que també està bé, sinó que pots descobrir mons remots dins la teua ciutat. Amb tretze anys jo agafava el metro i baixava en llocs que desconeixia, només per la curiositat de conèixer-los. Cal que tots els prejudicis que arrosseguem, la nostra formació i les nostres idees, siguin deixats de banda. El concepte d'exòtic és perillós, perquè el terme assenyala allò estrany que se situa fora de nosaltres. Però els llocs no han de guarir-nos de res, no estan per resoldre les nostres rutines ni els nostres fracassos. Lévi-Strauss deia que odiava els viatges i els exploradors... Hi ha una part d'estupidesa moderna en el fet de viatjar i ell ho va veure abans que ningú, probablement. Però també és cert que les singularitats que esmentava abans han de ser obertes i que el concepte de cosmopolitisme és un valor a potenciar. Cada dia veiem els riscos de les actituds excloents i xenofòbiques. Cal, per tant, viatjar amb la ment oberta, jutjar el menys possible i situar-te a dins de les coordenades de l'indret on et trobes. Potser sona antropològic, però és així. L'assaig que esmentes, *El meridià de París*, va de la topografia a les idees. Les ideologies deixen traces en el territori, de manera que els

eixos de la cultura europea són sovint intercanviables. Pots analitzar la cultura europea anant de París a Barcelona, però també de Roma a Berlín. Hi ha elements que són, de manera sorprenent, molt semblants.

J. C. P. A: I quina és la geografia que has volgut explorar a través de les pàgines de *Selvàtica*?

L. C: Hi apareix el Pirineu, sobretot el del baix Ripollès... és a dir un àmbit de boscos temperats. Però també, com et deia abans, Brasil i la selva tropical. *Selvàtica* és el meu llibre brasiler. Brasil és l'exuberància, l'exabrupte, la dimensió immensa, el formigueig espadordidor... També és un país on el capitalisme mostra les seves atrocitats sense vergonya. Brasil és selvàtic no només per la vegetació, sinó perquè el seu cor ho és. Bossa nova, berimbau i heavy. De fet el *Roots* (https://www.youtube.com/watch?v=F_6IjeprfEs) de Sepultura és una de les inspiracions del llibre... I després hi ha els seus grans poetes: Manuel Bandeira, Manoel de Barros o Hilda Hilst, una poeta d'un dir altíssim. I Eugénio de Andrade, Cabral de Melo Neto... Saps que Cabral de Melo Neto té un llibre, *Paisagens com figuras*, en què parla de Miró, del camp de Tarragona, de l'Empordà, de Sabadell, de Camprodon, de Brossa i d'Enric Tormo? Tot plegat com si fos català. Ell va fer el viatge invers al meu. Hi ha unes mans esteses a través de l'oceà. I en la rauxa catalana hi ha, sens dubte, alguna cosa brasilera. Cap al final del llibre la selva és anímica. I la secció final és gairebé un viatge alquímic.

J. C. P. A: Les primeres parts de *Selvàtica* s'instauren, doncs, dins d'un territori palpable, que tu has viscut, tal com expliques, on la poesia transita els espais de la selva tropical i de la selva temperada. Un inici físic que s'endinsa, a continuació, dins l'esperit.

L. C: Exacte. A la tercera part, "Selva de l'ànima", la geografia és espiritual i conceptual, no localitzada en cap indret específic. Hi ha poemes on apareixen referències al budisme i al sufisme, els quals de fet ja prefiguren el lloc on em trobo ara, un punt de confluència d'espiritualitats diverses. El llibre culmina en "La llum, la febre". En aquesta secció trobem les parts més visionàries i lisèrgiques. Hi ha la febre alquímica, la transfiguració, la divinitat, l'assoliment d'alguna cosa que resta més enllà de la comprensió immediata. També apareix un homenatge als trobadors, a la seva manera de dir. El trobar clus s'infiltra en els versos i els arcaïsmes poblen el text. En els últims llibres hi ha molta influència trobadoresca, però en aquest poema la combino amb picades d'ullet a sèries televisives com *True detective*, o bé als còmics d'Alan Moore. I voldria afegir que en relació als trobadors, més enllà de la selva, de la matèria desfermada, l'aimia és el trànsit, la llum d'algú que ens espera a l'altra banda. Però l'aimia és una encarnació idealitzada. Els poetes no tenim personatges, perquè el nostre personatge és la llengua, convertida en llenguatge propi. El febrejar és

una defensa del cos lingüístic contra les agressions dels mals usos, del desgast quotidià del llenguatge. Delirem, així doncs, perquè les defenses poètiques són ben vives.

<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/03/090-e1426158568805.jpg>

Lluís Calvo a la plaça de les Glòries de Barcelona | Foto: Kike València

J. C. P. A: Què n'has de dir dels aspectes formals dels poemes?

L. C: Hi predominen els versos lliures i hi ha força poemes llargs. També apareixen picades d'ullet a la cançó i referències intertextuals. Les imatges són exuberants i de vegades creen atmosferes fosques. Ben sovint el llenguatge s'esmola, es rebel·la, s'empelta amb veus recòndites... Suposo que el llibre va recollint aspectes d'altres obres i els amplia i els expandeix. És molt complicat analitzar-me a mi mateix, però crec que *Selvàtica* aporta un to nou, una manera diferent de construir els poemes. Hi ha ràbia i potència. I un treball acurat del ritme.

J. C. P. A: I com veus el moment actual de la narrativa i de la poesia catalanes? Creus que aquest arrauxament de què parles a poc a poc es va expandint o potser encara estem massa encotillats per un seny de tendència noucentista?

L. C: Tendim a parlar del Noucentisme com si fos un fenomen compacte. Però ho era, en realitat? Jo crec que va ser un moviment molt polièdric en què Eugeni d'Ors va aplaudir l'arribada del cubisme, perquè considerava que era sinònim d'ordre, i en què Rubió i Tudurí, que feia edificis molt acadèmics, va abraçar de cop i volta el racionalisme. Sunyer, per exemple, un dels màxims representants de la pintura noucentista, va tocar el cubisme i era amic de Maragall i de Salvat-Papasseit. L'ordre i el seny tenen moltes cares i algunes d'elles formaren part de l'avantguarda. Les coses solen ser molt complexes, tenen molts matisos i les etiquetes són fàcils d'adherir i difícils de desenganxar. Manolo Hugué és un altre exemple paradigmàtic, un

veritable ou Kinder: noucentista per fora i avantguardista per dins. Jo sóc de rauxes, però en qualsevol cas el seny forma part de la balança i ens agradi o no conforma una part de la nostra cultura. Avui dia, però, no té sentit parlar de tendència noucentista, i si hi és està tan morta que caldria localitzar-la en algun cementiri remot o entre les lleixes d'un arxiu oblidat. De zombis sempre n'ha hagut, això ja ho sabia George Romero. El cert és que durant un temps es va parlar de neonoucentisme, però avui dia aquesta tendència ja no em consta que existeixi. En el món polític no dic que no n'hi hagi, però en l'art? L'arrauxament és una mena de seny que considera que en el món no només hi ha harmonia i proporció, sinó desajustos, caos, esquerdes i dislocacions. La poètica que neixi d'aquesta assumptió haurà d'endinsar-se en aquesta diversitat.

J. C. P. A: Precisament aquest caràcter eclèctic, híbrid i fusionador d'aquests temps és un tret que marca les noves editorials o les noves propostes literàries, com el cas de la col·lecció La Fosca de l'editorial Lleonard Muntaner Editor, on s'incorpora el teu *Selvàtica* al costat d'autors essencials com Màrius Sampere, Carles Hac Mor, Antònia Vicens, Hilari de Cara o Bartomeu Fiol, donant-se la mà d'altres més joves com Pau Vadell, Anna Gual o Rubén Luzón. Què sents ara que formes part d'aquest catàleg cada cop més important? I com veus el present "no etern", que deies, de les editorials actuals?

L. C: Publicar aquest llibre a Lleonard Muntaner ha estat fantàstic. La Fosca és una col·lecció de referència i fa una mica de vertigen ser al costat de tots aquests noms que esmentes, tant dels veterans com dels joves. D'altra banda l'entesa amb Maria Muntaner ha estat molt fluïda, ja que des del primer moment es va entusiasmar amb el llibre. Creu en el que fa i s'apassiona amb la poesia, i això es nota molt. El cert és que està creant un catàleg impressionant i em sento molt afortunat de ser-hi. Editorials com Lleonard Muntaner són les que estan sostenint una part molt important de l'edició. Per les raons que sigui en els últims anys he publicat en aquestes editorials independents, que jo sempre he defensat amb fervor: Labreu, Terrícola, Raig Verd i ara Lleonard Muntaner. Són editorials amb valors literaris, amb un gust lector, on hi ha una cura envers els factors que conformen l'edició. Cada llibre és únic, no és un nom més en el catàleg o una pila de producte que ocupa un racó del magatzem.

J. C. P. A: I ja per acabar, en què estàs treballant ara? Tornaràs a la novel·la? Un nou poemari? Un altre assaig que completi el teu trio?

L. C: En l'actualitat estic revisant l'assaig de què et parlava abans, *El meridià de París*. També estic completant un nou llibre de poemes. Si *Selvàtica* és la connexió brasilera, en aquests nous poemes l'Índia i la idea d'Orient hi tenen un paper rellevant. Pel que fa a la novel·la,

després de *L'endemà de tot*, que va rebre molt bones crítiques, vull pensar molt bé el següent pas. De tant en tant apareixen idees, però el procés serà una mica lent. Ara, però, el que espero és que el lector se senti atret per aquesta selva que he escrit.

Etiquetes:

[Lluís Calvo \(http://www.nuvol.com/tag/lluís-calvo/\)](http://www.nuvol.com/tag/lluís-calvo/) [Selvática \(http://www.nuvol.com/tag/selvatica/\)](http://www.nuvol.com/tag/selvatica/)

Subscriu-te a Núvol

Articles Destacats

[\(http://www.nuvol.com/opinio/la-sola-veritat-que-ensenya-i-salva/\)](http://www.nuvol.com/opinio/la-sola-veritat-que-ensenya-i-salva/)

[“La sola veritat que ensenya i salva...” \(http://www.nuvol.com/opinio/la-sola-veritat-que-ensenya-i-salva/\)](http://www.nuvol.com/opinio/la-sola-veritat-que-ensenya-i-salva/)

[/a-](http://www.nuvol.com/opinio/del-monument-al-document-posem-fi-a-)

[la-guerra-de-memories/](http://www.nuvol.com/opinio/del-monument-al-document-posem-fi-a-la-guerra-de-memories/)

[Del monument al document: posem fi a la guerra de memòries? \(http://www.nuvol.com/opinio/del-monument-al-document-posem-fi-a-la-guerra-de-memories/\)](http://www.nuvol.com/opinio/del-monument-al-document-posem-fi-a-la-guerra-de-memories/)

[\(https://ladavalladorfeu.wordpress.com/\)](https://ladavalladorfeu.wordpress.com/)

[La veritat damunt l'escena \(https://ladavalladorfeu.wordpress.com/\)](https://ladavalladorfeu.wordpress.com/)

[\(http://www.nuvol.com/opinio/algunes-notes-sobre-llibres-del-mall/\)](http://www.nuvol.com/opinio/algunes-notes-sobre-llibres-del-mall/)

[L'aventura de Llibres del Mall \(http://www.nuvol.com/opinio/algunes-notes-sobre-llibres-del-mall/\)](http://www.nuvol.com/opinio/algunes-notes-sobre-llibres-del-mall/)

[\(http://www.nuvol.com/opinio/lunivers-petterson/\)](http://www.nuvol.com/opinio/lunivers-petterson/)

[L'univers Petterson \(http://www.nuvol.com/opinio/lunivers-petterson/\)](http://www.nuvol.com/opinio/lunivers-petterson/)

[/a-](http://www.nuvol.com/noticies/bon-macbeth-en-blanc-i-negre-al-)

[liceu/](http://www.nuvol.com/noticies/bon-macbeth-en-blanc-i-negre-al-liceu/)

[Bon Macbeth en blanc i negre al Liceu \(http://www.nuvol.com/noticies/bon-macbeth-en-blanc-i-negre-al-liceu/\)](http://www.nuvol.com/noticies/bon-macbeth-en-blanc-i-negre-al-liceu/)

Deixa un comentari